

Sygn. akt II AKa 47/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Misiak
Sędziowie:	SA Maria Wiatr (spr.) SA Jacek Błaszczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2013 r.

sprawy

K. D.

o zasądzenie odszkodowania w kwocie 20.000 zł i zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie o sygn. akt II K 194/09 Sądu Rejonowego w Łęczycy

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt XVIII Ko 39/11

na podstawie art. 437 §1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. – Kancelaria Adwokacka w Ł. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawcy w postępowaniu odwoławczym.

sygn. akt II AKa 47/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012r. w sprawie XVIII Ko 39/11 oddalił wniosek K. D. o odszkodowanie w kwocie 20.000 złotych i zadośćuczynienie w kwocie 50.000 złotych z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie Sądu Rejonowego w Ł., sygn. akt(...)oraz zasądził od Skarbu

Państwa na rzecz adw. M. J. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 206,64 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu.

Apelację od wyroku wniosła pełnomocnik z urzędu, która zarzuciła obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art.552§4 kpk poprzez błędne uznanie, iż zaliczenie okresu niewątpliwe niesłusznego tymczasowego aresztowania na poczet innej kary, wdrożonej do wykonania później, kompensuje cierpienia związane z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem, a za tym idzie niezasadnym jest badanie czy szkoda i krzywda rzeczywiście wystąpiła, a jeśli tak, to w jakiej wysokości.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie wniosku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 70.000 złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie o sygn. akt (...)Sądu Rejonowego w Ł..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna i jako taka nie mogła zostać uwzględniona.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia, oparł się na całości materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie, a oceniając dowody nie naruszył granic określonych treścią przepisu art.7kpk.

W niniejszej sprawie nie są kwestionowane następujące fakty:

-wnioskodawca był tymczasowo aresztowany w okresie od dnia 21 grudnia 2007r. do dnia 31 sierpnia 2012r.;

-wyrokiem z dnia 11 października 2010r. w sprawie (...)Sąd Okręgowy w Ł. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 29 kwietnia 2010r. w sprawie (...) i uniewinnił wnioskodawcę;

-postanowieniem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 29 sierpnia 2012r., utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 14 listopada 2012r. cały okres tymczasowego aresztowania został zaliczony na podstawie art.417 kpk na poczet orzeczonej wobec wnioskodawcy wyrokiem łącznym kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Ł., sygn. akt (...).

Wobec powyższych ustaleń nie budzi wątpliwości, że tymczasowe aresztowanie stosowane wobec wnioskodawcy było oczywiście niesłuszne w myśl art.552§4kpk, co prawidłowo ocenił sąd meriti.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, prawidłowo także przyjął sąd I instancji, że w realiach niniejszej sprawy nie można uznać zasadności wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Sąd odwoławczy podziela bowiem pogląd wyrażany w licznych orzeczeniach i w doktrynie, że zaliczenie okresu aresztowania na podstawie art.63kk lub art.417kpk wyłącza możliwość zasądzenia odszkodowania w trybie przepisów rozdz. 58 kpk [np. postanowienie SN z dnia 15 listopada 2007r. IV KK 82/07 LEX 450805].

Podstawowym warunkiem zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wymierzonej w jednej sprawie, okresu tymczasowego aresztowania, odbytego w innej sprawie, w której zapadł m. in. wyrok uniewinniający, jest równoczesność toczenia się postępowań, przy czym przez pojęcie to rozumieć należy nie tylko równoległość toczących się od początku do końca postępowań, a więc nie tylko ich nakładanie się na siebie, ale również każdą inną sytuację zazębiających się czasowo postępowań, choćby przez pewien tylko okres i w jakiegokolwiek ich fazie [np. postanowienia: SA w Katowicach z dnia 27 września 2006r. II AKz 605/06 LEX nr 217009 i SA w Szczecinie z dnia 25 października 2006r. II AKz 336/06 LEX nr 284369].

Wbrew twierdzeniom skarżącej okres niesłusznie stosowanego wobec wnioskodawcy tymczasowego aresztowania nie został zaliczony na poczet innej kary wdrożonej do wykonania później. Nie ulega bowiem wątpliwości, co wynika

wprost z treści prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 29 sierpnia 2012r. (...), że postępowanie w sprawie (...) toczyło się równolegle z postępowaniami wykonawczymi w sprawach (...) i (...). Okres tymczasowego aresztowania odbytego przez oskarżonego w sprawie, w której zapadł prawomocny wyrok uniewinniający lub umorzono postępowanie, podlega natomiast zaliczeniu w myśl art.417 kpk także wtedy, gdy postępowanie w pierwszej sprawie toczyło się w całości lub w części obok postępowania wykonawczego w drugiej z tych spraw, w zakresie wykonania kary pozbawienia wolności.

Nie można także zgodzić się z twierdzeniami zawartymi w uzasadnieniu apelacji, że moment w jakim nastąpiło zaliczenie okresu niesłusznie stosowanego tymczasowego aresztowania na poczet innej kary, czy też inicjatywa sądu meriti w tej kwestii uzasadnia uznanie roszczeń wnioskodawcy. Rzecz bowiem w tym, że w trybie określonym w Rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego rekompensowane mogą być tylko szkoda i krzywda, istniejące w chwili orzekania przez sąd w przedmiocie wniosku. Jeżeli do tego czasu nastąpi zrekompensowanie w innej przewidzianej procesowo formie niesłusznie odbytej kary lub tymczasowego aresztowania, np. przez chociażby nieprawidłowe zastosowanie art.417 kpk (tym bardziej gdy cytowany przepis zastosowano prawidłowo) potrzeb i możliwość zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia dezaktualizuje się, a roszczenie staje się bezprzedmiotowe [np. postanowienie SN z dnia 8 stycznia 2008r. V KK 157/07 LEX nr 346707].

W tym stanie rzecz twierdzenia skarżącej, że nie można uznać za „kompensaty” zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet innych orzeczonych kar są polemika z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny akceptując w pełni argumentację sądu meriti oraz tezy przytoczonych wyżej orzeczeń nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji pełnomocnika wnioskodawcy.

Wobec tego, że wnioskodawca w postępowaniu odwoławczym korzystał z pomocy pełnomocnika z urzędu, a koszty tej pomocy nie zostały opłacone Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika należne jej wynagrodzenie zgodne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.